

LA PURIFICACIÓ DEL TEMPLE (Jn 2, 13-25)

per CATALINA TERRATS I OLIVER,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Joan situa l'episodi de l'evangeli d'avui conegut com «la purificació del temple» als inicis de l'actuació pública de Jesús. El relat ens el presenta com un home apassionat, enèrgic. Sens dubte, en veure l'espectacle d'aquells homes que feien negoci amb les víctimes que s'havien de sacrificar per aplacar a Déu, indignat, fa aquest gest violent mentre li ressonen al cor les paraules de l'Esclat: «El que jo vull és amor i no ofrena de víctimes». ¿Com és possible voler comprar un Déu que és tot Ell amor gratuït, perdó, tendresa, compassió...? L'única ofrena que Déu vol i accepta dels seus fills, és un cor agraït i ple d'amor.

Els deixebles, veient la seva actuació, recordaren aquelles paraules del salm: «el zel del vostre temple em consumia». Amb aquest gest Jesús no pretén fer una purificació externa del temple, sinó un canvi profund en la manera d'entendre i viure la relació amb Déu. Jesús no parla d'un Déu reclòs en l'espai sagrat, esperant que li ofereixin víctimes per escoltar les pregàries, fer favors o perdonar els pecats.

Aquest relat, totalment simbòlic, vol significar que en Jesús ha començat un temps nou, i ens situa en la línia del que serà el contingut del seu missatge: la irrupció de Déu en la història, en el món, enmig dels homes, que destrueix els murs d'un temple que empresonava Déu, i comença una nova construcció que té per fonament el cos de Jesús ressuscitat.

Sí, Jesús parla d'un temple habitat per Déu, però no construït per mà d'homes: serà el seu propi cos glorificat i el cor de tots els homes i dones que rebran el seu Esperit. Jesús no es val de signes prodigiosos per demostrar la seva divinitat; és en la feblesa de la creu, aquest absurd de l'obra de Déu, on els creients descobreixen el seu poder i la seva saviesa, que supera tot el poder i la saviesa humana.

És a través de la seva vida lliurada per amor, que Jesús allibera i salva. Ara ja no ens són necessaris els senyals prodigiosos per creure en Jesús, en tenim prou en admetre que la creu, que és el lloc on Ell assumeix tot el dolor i el pecat de la humanitat, i d'on brolla la vida nova de la Pasqua, és també el lloc on es manifesta la seva divinitat

A poc a poc anem fent l'aprenentatge d'aquesta nova escala de valors que Jesús viu i ens proposa. Ell, que coneix el nostre interior, va purificant el nostre cor, el va modelant, va destruint els nostres ídols, les imatges falses que ens fem de Déu, perquè puguem donar-li culte en esperit i en veritat.